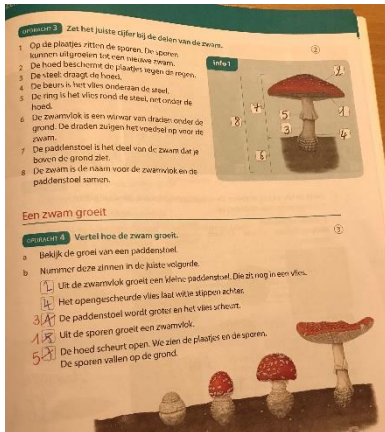

Durf je voor de spiegel staan ?

Wellicht zitten heel wat (voetbal)ouders in een periode van examenstress, ... ook ik betrakte mezelf de afgelopen dagen op extra betrokkenheid : samen met mijn pluszoon verschillende soorten paddenstoelen overlopen met o.a. het elfenbankje, de verschillende soorten nerven van het blad, spinnen en hun gelede poten, de Nationale en Vlaamse feestdag, nooit oorlog zonder wapens of de vier windstreken, ... De 'middelbare' dochter, die met Netflix en Spotify op de achtergrond, worstelt met Franse vervoegingen, de tabel van Mendeljev, ... en andere wiskundige kronkels. Je voelt bij jezelf – je voelt bij je kids : **stress** !

Je voelt ook dat je als ouder in dergelijke situaties makkelijk in een **beschermende rol** springt, misschien in een iets te beschermende rol. Ik voel dat die navelstreng met je kids op die momenten niet altijd een ideale en constructieve levenslijn is. Werkt die ouder-aandacht en die betrokkenheid wel zo positief op onze kids ? Waarom laten we onze kids niet hun zelfstandigheid ervaren ? Waarom laten we kids niet zelf in hun kracht komen/staan ? Waarom laten we onze kids zo moeilijk los ? Verdienen zij niet te ontdekken wie ze (echt) zijn ? Durf je voor de spiegel staan ?

Waarom heb ik het gevoel dat het **onderwijssysteem** mij niet ondersteunt in die gedachte ? Ik dacht dat ik goed bezig was : *"Siebe probeer eerst eens zelf je WERO te oefenen en zelf wat te studeren en dan help ik je wel even"*. Na 1 minuut was mijn vriend al terug met de melding dat hij niet weet wat hij juist moet doen. Hij had gelijk ... een moeilijk overzichtsblad opgemaakt door een leerkracht formuleert heel wat WERO examendoelstellingen die zeker niet op kind-niveau zijn geformuleerd. Hoe kan een kind hierin zelfstandig zijn weg vinden ... ik had geen keuze – ik moest hem wat op weg zetten – weg goeie intenties en geen insteek naar zelfstandigheid. Herkenbaar wellicht ?

Ik voel dat die betrokkenheid, het medelijden en medeleven van ouders kan zorgen voor een onnodig streven naar perfectie bij het kind, voor een zekere angst, een gevoel niet te willen ontgoochelen, een gevoel de wereld niet zelfstandig aan te kunnen – **afhankelijk** te **zijn** !

Kan ik als ouder een kind wel het vrij gevoel geven om fouten te maken en daarvan te leren ? Leren dat obstakels op de weg normaal zijn en kids ondanks die obstakels toch tot een oplossing kunnen komen en dat daar niet automatisch buizen en rode cijfers worden op geplakt ...? Fouten mogen maken zonder daarvoor afgestraft te worden met een rode 3 op 10 op het schoolrapport ! Benieuwd wat mijn kinderen scoren op het **vak 'zelfvertrouwen'** en bovenal benieuwd of dit vak op het rapport zal staan en ter sprake zal komen op de ouder-rapportbespreking.

Geen prestatieklimaat maar een klimaat waar "ikkigheid" kan en mag : schitteren in je eigen kleur of zelfs eens niet schitteren en in het donker zitten om dan als kind zelf de lichtschakelaar te vinden.

Ik voel dat ouders vaak gedreven worden door hun eigen angst (misschien ontstaan in hun eigen kindertijd) en de mogelijke problemen van zoon/dochterlief preventief willen oplossen – een coonopvoeding ! Als je in de spiegel durft kijken en voelen, erken je dit misschien. Ik erken alvast ! Anderzijds voed je ook je **eigen ouder-ego** en voelt het goed om je kampioen te zien presteren waar dan ook ! Onze kinderen op een voetstukje plaatsen en onze eigen zelfwaarde linken aan de prestaties van onze kinderen, ... het voelt soms zo goed. Ons ouder-ego opkrikken door het ego van het kind op te krikken. Ik hou straks weer mijn hart vast als ik de schitterende ego-rapporten zie verschijnen op sociale media.

Ik ben overtuigd dat wie als kind niet zelfstandig met problemen leert omgaan, geen goed mechanisme ontwikkelt om stress het hoofd te bieden. Er wordt als het ware een **zaadje geplant** in het onbewuste van ons kind. Wanneer ons kind later in een stress-situatie terecht komt, zal net dat stress-zaadje heel snel kiemen. Wie in zijn jeugd door zijn ouders voortdurend op een voetstukje wordt geplaatst en als kind voortdurend moet functioneren in een prestatieklimaat creëert een kwetsbaar zelfbeeld. Het is normaal dat het kind voortdurend op zoek gaat naar tekenen dat hij/zij goed bezig is. Zolang alles goed gaat, is dat oké maar bij tegenslagen of een bobbel op de weg, verschijnen problemen, woede, stress en zelfs agressie!

Misschien heb je als ouder ondertussen al een herkenbaar gevoel en vraag je je af hoe je hier wel gepast op kan reageren, voelen en denken. Ik voel dat een eerste stap de **bewustwording** kan zijn. Zijn ouders zich bewust dat ze gedreven worden door hun eigen angst of een onderliggend breekbaar zelfwaardegevoel ? Stap ook zeker uit het prestatieklimaat en heb een zeker basisvertrouwen in de natuurlijke ontwikkeling van je kind.

Voel dat kinderen met verschillende snelheden ontwikkelen en ga mee in **het ritme van JOUW kind**. Kijk helder en kijk naar je zoon / dochter zoals hij/ zij werkelijk is zonder je eigen lijden, verleden, vastgeroeste patronen en conditioneringen daarop te projecteren. Voel dat jouw mening als ouder, jouw oordeel en jouw emotie de ontwikkelingsnelheid van je kind vertroebelen. Durf te sterven en jezelf opzij te zetten om opnieuw de schoonheid van je kind te ervaren. Laat los wat ons niet langer dient – dood aan ons ego – laat jouw ego niet vonken, ... en koppel je eigen ego niet vast aan de prestaties van je kind.

Een oproep om in examentijden te ontleren en echt te laten ontwikkelen ipv te leren en mensen tevreden te stellen. Weg met de overbescherming en zet gerust een stapje achteruit - als de student/leerling klaar is en als een onafhankelijk individu behandeld wordt, zal de leraar wel verschijnen en groeit jouw kind.

Bewust helder voelen en weg met de projectie !

Kristof Mortier